בס"ד

כוכבן פוריה

עלון להפצת תורה ויהדות

אין לעיין בעלון זה בשעת התפילה

פָּרָשַׁת אֱמֹר

טו' אייר תשפ"ו

הפטרה: והכהנים הלויים

אבות פרק ד' | 30 לעומר

יום שלישי לג' בעומר | הילולת רבי שמעון בר יוחאי

יציאת שבת ר"ת: 20:44

גיליון 959

כניסת השבת:
18:51
ירושלים: 18:44

יציאת השבת:
20:02
ירושלים: 20:00

לְהַזְהִיר גְּדוֹלִים עַל הַקְּטַנִּים

הרב עמוס שושן - רב ישובי רכס פוריה

האם לבטל את בחינות הבגרות בתנ"ך, תורה שבעל פה וכדו'? אולי ניתן לקבל תשובה מהפרשה הפותחת במילים: "אֱמֹר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם". ופירש רש"י את כפילות הלשון: 'אֱמֹר – וְאָמַרְתָּ', **להזהיר גדולים על הקטנים:** כלומר, הדגש בא ללמדנו שיש חובה לגדולים להזהיר את הקטנים ולהדריכם ללכת בדרך ישרה. מה מקום לאזהרה זו? הלא ודאי שמחויבים ההורים והמחנכים לכוון את צעירי הצאן בדרך ישרה? נראה כי יש פה אמירה נוספת, האדם העוסק בהתעלות רוחנית, כמו הכוהנים באותו הזמן, מחויב לדאוג גם לקטנים הרחוקים עדיין מדרך ה'. לכן הציווי חוזר ונשנה בסמוך לפרשת המועדות, בהם מצווים עם ישראל לעלות למקום המקדש ולהיטהר, כדי להזהיר את הגדולים על הקטנים ולדאוג לקרבן לעבודת ה'.

דווקא כאשר עם ישראל נמצא במלחמה כוללת הארוכה מאז שבנו לארצנו, חובה עלינו לחזור אל הערכים הבסיסיים המקודשים לנו: עם ישראל, תורת ישראל וארץ ישראל. אנו רואים כי דווקא אלו שהתחנכו על יסודות אלו מוכנים להילחם ולהקריב את חייהם בעבור עם ישראל וארץ ישראל מתוך קיום מלא של מצוות הבורא – תורת ישראל!

חובה קדושה על כל אחד מאתנו, לאור הבלבול והניסיונות בפניהם עומד הנוער בימנו, לפקוח עיניים ולפעול במלוא המרץ לחזק את הצעירים שבינינו ולהדריכם בדרך ישרה, צעירים אלו הם העתיד של עם ישראל. ללא ספק, לימוד ערכי של יסודות היהדות וחיבור למסורת, יצוק תוכן אמיתי לחייהם ולחיינו.

בהוצאת מכון "שערי תורה": פוריה-נוה עובד ד.נ. גליל תחתון 15210

שערי תורה וחסד ע"ר * כולל אברכים * שיעורי תורה * פרסומים תורניים * גמ"ח עזרה לנזקקים *

הדפסה: דפוס כנרת. עריכה: צ. שוורץ. היה שותף. להעברת תרומות: בנק המזרחי סניף טבריא מספר חשבון: 123459

רבי שמעון בר יוחאי

רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר, שְׁלֹשָׁה שֶׁאָכְלוּ עַל שֻׁלְחָן אֶחָד וְלֹא אָמְרוּ עָלָיו דִּבְרֵי תוֹרָה, כְּאִלּוּ אָכְלוּ מִזִּבְחֵי מֵתִים, שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה כח)**, כִּי כָּל שֻׁלְחָנוֹת מָלְאוּ קִיא צֹאָה בְּלִי מָקוֹם. אֲבָל שְׁלֹשָׁה שֶׁאָכְלוּ עַל שֻׁלְחָן אֶחָד וְאָמְרוּ עָלָיו דִּבְרֵי תוֹרָה, כְּאִלּוּ אָכְלוּ מִשֻּׁלְחָנוֹ שֶׁל מָקוֹם בָּרוּךְ הוּא, שֶׁנֶּאֱמַר** (יחזקאל מא)**, וַיְדַבֵּר אֵלַי זֶה הַשֻּׁלְחָן אֲשֶׁר לִפְנֵי ה׳:** אבות ג, ד.

כאשר נזכר 'רבי שמעון' סתם, בלי כינוי נוסף, הכוונה תמיד לרבי שמעון בר יוחאי מגדולי תלמידיו של רבי עקיבא. רבי שמעון למד תורה מנעוריו, כתלמיד מובהק לרבי עקיבא, למד בישיבתו במשך שלוש עשרה שנה יחד עם חברו רבי חנניה בן חכינאי (כתובות סב, ב). גם לאחר שנכלא רבי עקיבא בבית הסוהר, ניצל רבי שמעון את קשרי אביו יוחאי עם גדולי המלכות הרומית, כדי להכנס וללמוד תורה מפי רבו, (עיין פסחים קיב, א).

היה רגיל לומר לתלמידיו: בני שנו מדותי, שמדותי תרומות מתרומות מדותיו של רבי עקיבא (גיטין סז, א). גם רבו הראה לו חיבה וכאשר הושיב את רבי מאיר לפניו וכאשר נתכרכמו פניו של רבי שמעון אמר לו: דייך **שאני ובוראך מכירין כוחך**, (ירושלמי סנהדרין פ"א, ה"ב). ואולי יש כאן רמז לכך, שרבי שמעון קיבל מרבי עקיבא את יסודות תורת הקבלה. לפי המסורת (סנהדרין פו, א): **סתם ספרי** (הוא מדרש ההלכה לספרים במדבר ודברים) מיוחס לרבי שמעון אליבא דרבי עקיבא. כמו כן יצא מבית מדרשו מכילתא דרשב"י, שהוא מדרש הלכה על ספר שמות. בין תלמידיו החשובים היה רבי יהודה הנשיא, הוא רבינו הקדוש, שהלך ללמוד אצלו תורה בישיבתו בתקוע, (עירובין צא, א). רבי שמעון אהב אהבה עזה את התורה, ארץ ישראל ועם ישראל. וכך דרש (ברכות ה, א): "שלוש מתנות טובות נתן הקב"ה לישראל וכולן לא נתנן אלא ע"י יסורין. אלו הן: תורה וארץ ישראל והעולם הבא". ובמדרש (ויקרא רבה יג, ב): "מדד הקב"ה כל האומות ולא מצא אומה שהיתה ראויה לקבל את התורה אלא ישראל... מדד הקב"ה כל הארצות ולא מצא ארץ שראויה להנתן לישראל אלא ארץ ישראל".

פעם כשיצא אחד מתלמידיו לחוץ לארץ והעשיר וראוהו יתר התלמידים והתקנאו בו, הוציאן רבי שמעון לבקעה אחת שלפני מירון ואמר: 'בקעה, בקעה, המלאי דנרי זהב'. התחילה מושכת דנרי זהב לפניהם. אמר להם: אם זהב אתם מבקשים הרי זהב, טלו לכם, אלא הוו יודעים, כל מי שהוא נוטל עכשיו - חלקו של העולם הבא הוא נוטל (שמות רבה נב, ג).

האמת היתה נר לרגליו, כמו כן רבי שמעון שנא את הגויים שליטי הארץ ורגיל היה לומר: 'טוב שבגויים הרוג, טוב שבנחשים רצוץ את מוחו'. דעתו זו גילה גם בפני חבריו כמסופר (שבת לג, ב): פעם ישבו רבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון, וישב יהודה בן גרים לידם. פתח רבי יהודה ואמר: כמה נאים מעשיהם של אומה זו: תקנו שווקים, תקנו גשרים, תקנו מרחצאות. רבי יוסי שתק. נענה רבי שמעון ואמר: כל מה שתקנו, לא תקנו אלא לצורך עצמם. תקנו שווקים – להרבות פריצות, מרחצאות - לעדן בהם עצמם, גשרים - ליטול מהם מכס. הלך יהודה בן גרים וסיפר דבריהם ונשמעו למלכות. אמרו: יהודה שעילה יתעלה, יוסי ששתק יגלה לציפורי, שמעון שגינה יהרג. הלך הוא ובנו והתחבאו בבית המדרש. כל יום היתה מביאה להם אשתו לחם וקנקן מים, אך כשהתחזקה הגזירה, הלכו והתחבאו במערה. התרחש להם נס ונברא להם חרוב ומעין מים.

היו פושטים בגדיהם ויושבים עד צווארם בחול, כל היום למדו, בזמן תפילה היו מתלבשים ומתפללים וחוזרים ופושטים בגדיהם שלא יבלו. ישבו שתים עשרה שנים במערה. בא אליהו ועמד על פתח המערה ואמר: מי יודיע לבן יוחאי שמת הקיסר ובטלה גזרתו? יצאו. ראו אנשים חורשים וזורעים. אמרו: מניחים חיי עולם (לימוד תורה) ועוסקים בחיי שעה (עבודת הארץ לפרנסתם). כל מקום שהיו נותנים עיניהם מיד נשרף, יצאה בת קול ואמרה להם: להחריב עולמי יצאתם?! חזרו למערתכם! חזרו וישבו שם שנים עשר חודש. אמרו: משפט רשעים בגיהנם שנים עשר חודש.

מערת רשב"י במירון

יצאה בת קול ואמרה להם: צאו ממערתכם! יצאו. כל מקום שהיה רבי אלעזר מכה, היה רבי שמעון מרפא. אמר לו: בני, די לעולם אני ואתה. (ששנינו עוסקים בתורה כראוי). בערוב יום של ערב שבת, ראו זקן אחד שהיה מחזיק שני צרורות של הדסים ורץ בין השמשות, אמרו לו: אלה למה לך? ענה להם: לכבוד שבת. אמרו לו: תסתפק בצרור אחד? ענה להם: אחד כנגד זכור ואחד כנגד שמור.

אמר לבנו: ראה כמה חביבין מצוות על ישראל. נתיישבה דעתם. שמע רבי פנחס בן יאיר חתנו ויצא לקראתו. הכניסו לבית המרחץ והיה מטפל בבשרו. ראה שיש בעורו סדקים והיה בוכה ונשרו דמעותיו על גופו של רבי שמעון וציערו אותו. אמר לו רבי פנחס: אוי לי שראיתיך בכך. אמר לו רבי שמעון: אשריך שראיתני בכך, שאלמלא לא ראיתני בכך לא מצאתי בי כך, (גדלות בתורה).

אין פלא איפוא, שנתייחס לרבי שמעון **ספר הזוהר**, שהוא ספר היסוד של תורת הקבלה, ונתעטר שמו לאחר פטירתו אף יותר מבחייו, בהמוני רבבות בית ישראל הפוקדים את קברו שבמירון ביום ההילולא שלו בל"ג בעומר.

שלושה שאכלו על שולחן אחד - לכאורה, הוא הדין לאיש אחד או שנים שאוכלים על שולחן אחד המחוייבים לומר דברי תורה, אלא לפי שסתם שולחן יש בו שלושה לזימון אמר שלושה, (רשב"ם). אך ניתן לפרש כי התנא נקט שלושה בדוקא, שהרי לפי התלמוד (סנהדרין ג, א) כל שלושה מישראל יכולים להיות בית דין לממונות כיון "שאי אפשר דלית בהו חד דגמיר", שלפחות אחד מהם בקי בדיני התורה. ומכאן החובה לשלושה האוכלים על שולחן אחד לומר עליו דברי תורה.

ולא אמרו עליו דברי תורה, כאלו אכלו מזבחי מתים - הרב מברטנורא כתב ששמע: כי בברכת המזון שמברכים על השולחן יוצאים ידי חובתן וחשוב כאילו אמרו עליו דברי תורה. והקשה עליו התוספות יום טוב: וכי ברשיעי עסקינן שאין מברכים ברכת המזון? והלא מסכת אבות היא מילי דחסידותא. והוא גילה מקור הדברים ברש"י ודייק בלשונו הזהב: "ורגילין בני אדם לפטור עצמן בברכת המזון". הרי שרש"י לא כתב שכן ראוי לעשות לכתחילה, אלא שכך נוהגין בני אדם. מאמרו זה של רבי שמעון בר יוחאי מתאים לתפיסתו, שאין לאדם לעזוב חיי עולם בעבור חיי שעה. כך גם באכילתו של האדם. אם הוא אומר דברי תורה, הרי שכל אכילתו היא לצורך התורה, ואם לאו, הרי היא עיסוק יצרי למילוי תאוותיו בלבד! ובכך מובן הדימוי לזבחי מתים, כי האכילה שהיא לצורך הגוף אין לה קיום, כיון שגם לגוף עצמו אין קיום לעולם שסוף האדם למיתה.

שנאמר: 'כי כל שולחנות מלאו קיא צואה בלי מקום' - כאשר אין מזכירים שמו של **המקום** ברוך הוא, כלומר, שאין אומרים דברי תורה. הרי, שמאכל זה אין בו שום עילוי רוחני ולא עוד, אלא סופו שיהא קיא או צואה, שהוא הורדת המאכל מדרגתו.

אבל שלושה שאכלו על שולחן אחד ואמרו עליו דברי תורה, כאילו אכלו משולחנו של מקום ברוך הוא - אמירת דברי תורה על שולחן האכילה, מרוממת את האכילה הגשמית כמסייעת לקיום הרוחני של דברי תורה. השולחן נעשה כמזבח שהקריבו עליו קורבנות, והאוכלים הרי הם ככוהנים הזוכים משולחן גבוה.

שנאמר: 'וידבר אלי זה השולחן אשר לפני ה' - לכאורה, יש סתירה בין תחילת הפסוק לסופו (שם, ביחזקאל מא, כב): '**המזבח** על שלוש אמות... זה **השולחן** אשר לפני ה'. וכך דרשו חכמים (ברכות נה, א): "פתח במזבח וסיים בשולחן? אלא בזמן שבית המקדש קיים, מזבח מכפר על ישראל, ועכשיו- שולחנו של אדם מכפר עליו". (מלוקט מספר "מעשה אבות")

מהלכות לג' בעומר

א. בימי הספירה מתו תלמידי רבי עקיבא ל"ג יום, ולכן נוהגין בחלק מימים אלו קצת אבלות שאין נושאין נשים ואין מסתפרים. אמנם לא בכל ימי הספירה נוהגים כך, כפי שיפורט להלן.

ב. **תספורת: הספרדים** - נוהגים שלא להסתפר עד יום ל"ד בעומר בבוקר שאז פסקו תלמידי רבי עקיבא מלמות. ויכולים להסתפר מיום ל"ד בבוקר עד שבועות. (שו"ע תצג סע' ב). כמו כן לא שומעים בימים אלו שירים בכלי נגינה או ברדיו (שו"ע תצג סע' א, ב).

ג. **רבינו האר"י ז"ל** - נהג שלא לגלח ראשו כל ימי הספירה עד ערב חג השבועות. ולפי מנהג האר"י אפילו חתן ביום חתונתו לא יגלח בכל ימי העומר (כה"ח שם ס"ק יג). ואולם כל זה למי שנוהג בכל ענייניו כדעת האר"י הקדוש.

ד. מנהג **האשכנזים** בארץ ישראל - לישא אשה ולהסתפר ביום ל"ג בעומר עצמו ומראש חודש סיון והלאה. רובם נהגו להסתפר ביום ל"ג עצמו ולא בליל ל"ג בעומר וגם נישואין עושין ביום ל"ג ולא בליל ל"ג. אבל אם השעה דחוקה עושים תספורת וגם חתונה בליל ל"ג בעומר. וכיום רבים מקילים להנשא בליל ל"ג בעומר.

ה. יש אשכנזים שנהגו להתיר תספורת ונישואין עד ראש חודש אייר ומשם ועד שבועות אוסרים מלבד מיום ל"ג בעומר עצמו. ויש מחמירים בשני ימי ראש חודש אייר שהם בכלל האיסור עד ג' ימי הגבלה. (עיין משנ"ב ס"ק יד טו). **כיום, הרבנות הראשית התירה לכאלו שחופתם שנקבעה מלפני פסח ונדחתה בשל המלחמה, לערוך חופה אף בימים אלו, כהוראת שעה לשנה זו בלבד ובכפוף לאישור פרטני מהרבנות.**

ו. **שמחות: נישואין** - מותר להחזיר גרושתו אפילו לפני ל"ג בעומר (כה"ח שם ס"ק ב, ג). **שידוכים** - מותר לעשות שידוכים (אירוסין) ולעשות סעודה. רק שלא ינגן בכלי נגינה ולא ירבה בריקודים ומחולות (כה"ח שם ס"ק ט). ולדעת המשנ"ב לא יעשו ריקודים ומחולות כלל.

ז. אין אומרים בלג' בעומר תחנון ולא במנחה שלפניו, נהגו לערוך לימוד בערב ולהדליק נרות ולשיר לכבוד התנא רשב"י, לפי המסורת מציינים ביום לג' בעומר את יום ההילולא של התנא רבי שמעון בר יוחאי. החל מפלג המנחה של ערב לג' בעומר יזהר שלא להזכיר שהוא לג' בעומר עד שיספור בברכה.

ח. שנה שחל בה ל"ג בעומר ביום שישי, מותר להסתפר ביום שישי, גם לשיטת הספרדים ובני עדות המזרח שרגילים להמתין עד ל"ד בעומר, וכמו כן בשעת הצורך, מותר להקדים ולהסתפר אפילו בליל ל"ג בעומר, דהיינו ביום חמישי בלילה.

(ע"פ פסקי מרן הגר"מ אליהו זצוק"ל)

לעילוי נשמת אמו"ר רבי יצחק שושן זצ"ל - נלב"ע יב' תמוז תשע"ז

❖

עלון זה מוקדש:

לרפואת: ציפורה ויהושע לוי. שרה בת שמחה. עזר בן עישה. תקוה בת עזיזה. אלגרה בת ג'אן. אסנת בת זהבה. מזל בת ענולה. אברהם בן רחל. רחמים בן סולטנה. הראל בן אביגיל. אילנה בת סליחה. ישי ורחל לוי. חנה בת זוהרה. עדן בת רחל. מיטל מוריה אדרי. יוסף בר בן מיכל. דוד ביטון הי"ו.

לעילוי נשמת: הגר"ע יוסף. הגר"מ אליהו. רבי מסעוד מלול. רבי יעקב ומרים שושן. יצחק דרעי. מקסים דרעי. נדיר נחום. ישראל אברהם נתן. אורן מועלם. דוד גרוסברג. מירי פולק. מרדכי בן חמו. אסתר ועבר נחום. עמוס דמרי. אסתר בת תורא. אליזה בת פריחה. אריה בן שמעון. ציונה בת דוד. יצחק ולאה אסטרוגו. עזיזה עמוס. חיה רחל לוי. בנימין יהודה. נדירה שמעון. אסתר אלקובי. אברהם בן שמאי אלעזר. ליאור רחמים. דבורה ואילן מועלם. מיכאל ועקנין. אותי זפרני. אילה שחר. יצחק בן פנינה. יצחק ושמחה אילוז ז"ל. אורי יצחק אילוז הי"ד. סרן יאיר יעקב שושן הי"ד.

לע"נ הנספים בשואה ובהם: אלכסנדר שנדור, שושנה רוזה, רפאל פריצי, וציציליה צילה לבית משפחת ציטרון הי"ד. אברהם ולאה ציטרון ז"ל.

להחזרת נעדרי צה"ל ושבוייו ובהם: גיא חבר, יהודה כץ, רון ארד הי"ד.

למעוניינים להשתתף בהוצאת עלון זה נא לפנות לדוד: 0537788483